

KIS HÍR LAP

ODA TARTOTTAM ELÉJE A VICZA KEZÉT. (Lásd a 374. lapon.)

ZOLTÁN TAPASZTALÁSAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.) *)

z ágyu nagyokat pukkant, a fel-
fordult katonák nagyot zörög-
tek s persze, hogy a kicsikék
most már éppenséggel nem boldogultak a
dolgukkal. Janka ezt már mégsem tűr-
hette. Komolyabban szólt:

— Zoltán, vagy ülj itt csendesen,
olvass, tanulj, vagy menj ki.

— De nekem nem tetszik.

— Azt nem kérdem. Tudod, hogy
engedelmeskedni tartozol nekem.

— Hahaha! No hiszen csak azt várd.
Lássuk, mit fogsz csinálni, ha bátor leszek
nem engedelmeskedni.

— Roszul fogsz járni, felelé Janka
nyugodtan.

— Igazán? Talán azt hiszed, hogy
magamforma diák fél egy olyan leánytól,
mint te?

Janka nem volt arra kíváncsi, hogy
egy olyan diák fél-e vagy sem, hanem
véget akart vetni az izgágának. Karon
fogta tehát Zoltánt és kivezette. Zoltán
megpróbálta, hogy ellenálljon, de arra
a kellemetlen tapasztalásra jutott, hogy
Janka erősebb. Szó nélkül kitolta az ajtón
és így szólt:

— Ha még egyszer vissza jössz ide,
bezárlok a hálószobádba és nem kapsz
ebédre egyebet száraz kenyéرنél.

Zoltán mérges lett, de az ebédet még-
sem akarta elveszteni.

— Erősebbnek erősebb, az igaz, dör-
mogte boszusan... De hát persze, az

*) Az első közleménynél tévesen volt je-
lezve, hogy »Vége következik«.

nem is lehet máskép... ha én olyan idős
leszek, három akkora leányt is kidobok
az ajtón. Azért én mégis különb vagyok.

Ezzel megvigasztalódott és kiment
az udvarra, hogy valami játékot keressen.
Talált is sokfélét, utoljára pedig azt, hogy
egy nagy rakás ölfára kapaszkodott föl.

Éppen ekkor készültek el a kicsinyek
a leczkējőkkel s most már ők is mehettek
játszani. Lenke oda tévedt Zoltánhoz, ki
gunyosan, nevetve szólt hozzá:

— No, szegény kicsike, készen vagy
a nagy tudománnyal? Ugy-e, jobb szeret-
tél volna velem lenni?

Már ezt a kis Lenke nem tagadta.
Ő csakugyan úgy hitte, hogy Zoltán sok-
kal okosabb, ő játékkal tölti el a napot.

— De most már én is játszhatom,
csak úgy mint te; mondá aztán.

— No, no, épen úgy nem. Ide sem
tudsz feljönni.

— De bizony tudok.

— Inkább meg se próbáld. Nem
olyan ügyetlen kis leánynak való az, hogy
ide fölkapaszkodjék.

Arra Zoltán nem gondolt, hogy az
olyan kis makranczossal éppen nem így
kell bánni, mert akkor csak azért is meg-
teszi. Lenke sértődve felelé:

— Megmutatom, hogy meg tudom
tenni. Azért is fölmegegyek.

Kezdett is fölkapaszkodni, ami nem
volt különösen nehéz, mert a fahasábok
lejtősen voltak felrakva. De Zoltánt bo-
szantotta, hogy őt a kicsike most mindjárt
csuffá teszi, mert véghez viszi, amire ő
azt mondta, hogy Lenke nem tudja meg-
tenni. Vissza akarta riasztani.

— Ez az én váram... no jó... te vagy az ellenség és ostromlod... de én lövök... így ni... puff!

Az bizony puff! volt, még pedig nagy. Mert a kis leányka, megzavarodva a beszédétől, ijesztéstől, nem vigyázott, egyszerre csak megcsuszott és jókora magasságból nagyot zuhant le.

Nagyot zuhant s még nagyobb kiáltott, akkorát, hogy Zoltán minden vitézsége daczára még nagyobb ijedt, mert olyanformát gondolt, hogy valamilyen képen ő ennek az oka. És mert ezt gondolta, hát legjobbnak találta, ha mentül hamarabb elillan, mintha ott sem lett volna a bajnál.

Janka is meghallotta a sikoltást és kiszaladt a házból. Láttá, mi történt és azt is látta, hogy Zoltán fut. Utána kiáltott:

— Ne szaladj, hanem jöjj ide és segíts! Ki látott olyat! Elfutni, mikor mást segíteni kell a bajban.

Zoltán röstelkedve fordult meg. Utoljára még ismét igaza lesz annak a Jankának. No, de most csakugyan segíteni kell bevinni a kicsikét, mert hátha valami nagy baja történt?

A kis leány sápadtan feküdt ott a földön s meg sem mozdult. Akár halottnak is lehetett volna gondolni, ha olyan keservesen nem nyög. De az volt a furcsa, hogy amint jajgatott és Zoltán egyre jobban szepegett és ijedezett, Janka mindinkább nyugodtnak látszott. Zoltán már, amennyire nagy ijedtségétől tehetette, még ilyenformát is gondolt:

— Tessék! Milyenek ezek a leányok! Félholtan fekszik itt a testvérünk és

Janka még csak nem is látszik valami nagyon sajnálni. Persze, azt sem tudja, milyen nagy baja az, ha valaki szerencsétlenül jár. Jaj, csak ne én volnék az oka!..

De hát mert érezte, hogy ő az oka, nemcsak hallgatott, hanem ezuttal szó nélkül engedelmeskedett is, midőn Janka egészen nyugodtan így szólt:

— No, fogjuk meg, emeljük fel... itt nem maradhat fekve, a maga emberiségéből pedig nem fog bemenni.

Fölemelték, bevitték és a pamlagra fektették.

— Most szaladok orvosért, ez a legelső; szólt Zoltán komoly fontoskodással.

— Még várj egy kicsit, nem az a legelső, felelé Janka.

— Hát micsoda? Csak nem akarod, hogy segítség nélkül elveszzen?

— Ugyan ne fecsegy. Már hogy veszne el? Legelőször is megvizsgálom, van-e valami komoly baja?

Zoltán megint elhallgatott. Mert nem tagadhatta, hogy csakugyan ezt kell tudni legelőször. Hogy nem is jutott ez neki mindjárt eszébe! Akkor nem ijedt volna meg annyira.

A kis leány azonban ott a pamla- gon folyvást keservesen jajgatott, mignem Janka oda lépett hozzá és gyöngéden, de komolyan így szólt:

— No, kedves kicsikém, most hagyd abba egy kicsit a jajgatást. Majd megvizsgálak, megtapogatlak, aztán meglátjuk, történt-e valami igazi bajod. Majd akkor szólj, ha olyan helyen tapogatlak, a hol nagyon fáj.

Először is a két kezét vizsgálta és tapogatta meg, azután a lábait, azután

az egész testét. A kicsike nem volt hamis, álnok gyermek, tehát nem is jajgatott, mikor nem érzett fájdalmat a tapintásra. Zoltán aggódva leste, mikor fog a kicsike följajdulni, mikor tűnik ki, hol van a halálos veszedelem; de Janka egyszerre csak így szólt:

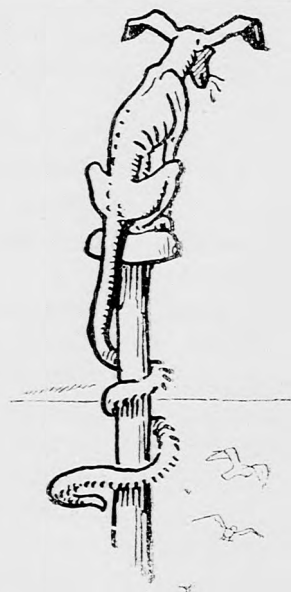
— Kedves kicsikém, nincs neked semmi komoly bajod. Nagyot estél, jól oda is ütöted magadat és talán lesz is majd egy-egy kék folt a térdeden vagy a könyöködön. De az nem valami nagy szerencsétlenség, hát csak kelj föl szépen és ne jajgass. Nincs más bajod, mint hogy nagyon megijedtél.

Zoltán ennek örült is, nem is. Azt szerette, hogy testvérkéjének nincs baja s így ő sem vádolhatja magát valami nagyon; de már azt nem szerette, hogy ezt Janka deritette ki, még pedig oly nyugodtan és okosan, hogy semmikép sem lehetett ellene kifogást tenni. Utoljára bizony még azt kellene hinni, hogy ebben a nagy ijedségben Janka volt a legokosabb.

(Vége következik.)

MAGDUSKA ÁLMA.

HOGY a gonosz sárkány halálát olvastam
Lefekvés előtt a szombati „Kis Lap”-ban:
A »gonosz sárkány»-nyal jaj! — vele álmodtam,
Jó Füttyü kutyámat láttam az álmomban,
Amint, szegény, ő is tenger közepében
Kuczorgott egy hosszú árboz tetejében.
Merő viz alatta, sirályok körülte,
Ide-oda forgott, vonitva, szűkölve.
Kétségbesésében a füle is megnyult,
S a tenger vizekbe sűrű könyje is hullt.
Nagy kinjában megnőtt a farka ülesre,
A gyors menekülést vinnyogva kereste.
Fel is borzolódt a farkának vége —
De semerről nem jött neki segítsége.

Árboz köré farkát hasztalan gyöngyölte,
A vész, pusztulás csak nőttön nőtt körülte.
Te derék állatkám, pajtásom, te vig, hü,
Folyton ugrándozó, hedves kutyám Füttyü:
Hogy is kerültél fel arr'a bolond fára?
Igy kell most elveszned szememnek láttára!
S amint így töprengek nagy elkeseredve,
Valami hidegre fölérzek egyszerre.
Fölérzek, lenézek... álomnak ne tessék...
Hát a Füttyüm orra volt az a hidegség!
Ágyam előtt ott ült, a farkát csaphodva,
S hogy fölébrednék már, aprókat kaffogva.
Jaj, hogy megörültem! Szavam sincsen rája!
Ugy megkönnyebbült a szorult szívem tája!
Te vagy Füttyü? És nem estél a tengerbe?
A te lábad az, mely most van a kezembe?
No kutyácskám: már most err'a nagy örömré,
Sódar csánkját kapod ma fölöstökömré!

IRIGY PUPL.

(Képpel a czimlapon.)

MIKOR én olyan kis leány voltam, mint
a milyennek ott azon a képen lát-
tok, akkor egy nagyon nagy szomorúság
történt velem. A szobámban üldögéltem

és játszogattam a kedves Viczámmal és belátogatott hozzánk Pupi is, a kire azonban nem igen figyeltem.

Ti persze nem tudjátok, kicsoda volt az a Pupi. De hogy ezt elmondhassam, előbb még egyebet is el köll mondanom.

Legelőször is azt, hogy én katona leánya voltam, még pedig vitéz katonáé. És mikor az a kis eset megesett, akkor nehéz idők jártak, sokszor láttam apácskát komoly arcczal, a mama pedig néha könyezett is.

Egy napon, mikor a sétáról hazatértem, a pitvarban két csákót láttam. Egyik az apámé volt, a másik a kapitány bácsié. Azt is ismertem már jól, mert sokszor függött ott a fogason. Már persze a csákó, nem a kapitány bácsi.

Még valamit kerestem az előszobában, de nem találtam. Szaladtam tehát be a szobába s ott egyenesen a kapitányhoz.

— Bácsi, hol a Pupi? kérdém. Mért nem hozta el?

— Jaj, kicsikém, ma sok felé volt dolgom, nem hurczolhattam magammal azt az alkalmatlan kis kutyát. Biz az otthon van... és nem is gyanítja, milyen rossz sor várja.

— Micsoda? A Pupira? Hát mi baja lehet a kedves Pupinak?

A kapitány félig nevetett volna is, nem is.

— Biz annak az a baja lesz, hogy gazda nélkül marad, mert holnap elrukcolunk és kutyát nem vihetek magammal a táborba. Így hát árván marad. Még nem is tudom, kinek adjam.

— Oh, adja nekem, kedves bácsi!

— Azt szívesen megtenném, de engem nem azt a mama mondja meg, befogadja-e?

Ez persze igaz volt, de engem nem ijesztett meg. Rögtön oda kapaszkodtam a mama ölébe.

— Kedves aranyos kis mamácskám, ugy-e befogadjuk a Pupit? Olyan kedves, okos és szép kutyácska, ugy fogom szeretni!

Ha én valamit szépen kértem s az a valami nem volt épen oktalanság, mindig megkaptam az én jó mamámtól. Most sem csalatkoztam.

— Nem bánom, kedves leányom. Te majd gondját viseled. És a kapitány bácsi is legalább nyugodt lesz, hogy kedvenc állatkája jó helyen van.

Igy tehát szépen megegyeztünk és Pupi még az nap hozzánk került. Ekkép jutottam hozzá a szép kutyácskához.

Másnap apácska elbucsuzott, a mama nagyon sirt s én is sirtam, ámbár nem igen tudtam, miért. Máskor is elutazott apácska s akkor a mama nem sirt. Most azt beszéltek, hogy a katonák mind háboruba mennek. De én akkor még nem igen tudtam, hogy mi az. Nem sokára aztán jobban megértettem. Addig azonban sokat játszogattam Pupival.

Nagyon szép és okos kutyácska volt. Magatok is láthatjátok, mert igen hiven van lerajzolva. Engemet különösen szeretett. Jó pajtások voltunk már akkor is, mikor a Pupi még nem lakott nálunk. Most pedig bizonyosan tudta, hogy nekem köszönheti a jó dolgát, nélkülem talán éhes csavargó kutya vált volna belőle. De háladatos volt is, nem tágitott mellőlem. Az igaz, hogy nem is játszott vele senki annyit, mint én. Mindig együtt mulattunk mi hárman: én, a Vicza és a Pupi. Mert a kedves Viczám persze mégsem hanyagolhattam el, az még régibb és hivebb játszótársam volt.

Egy napon levél érkezett s a mama nagyon sirt, mikor elolvasta. Pár nappal később pedig apácska jött meg s én nagyon megörültem. Csakhogy az örömem nem tartott sokáig, mert láttam, milyen állapotban jött meg apácska! Tulajdonképen nem is jött, hanem hozták. A fél keze fel volt kötve, a fél lába pedig bepólyázva, nem tudott rálépni, az arca sápadt volt, a szeme beesett. Bizony alig ismertem rá. És azután megtudtam, hogy apácska a csatában, vitézi harcban sebesült meg.

De ha eleinte busultunk is, hogy ilyen borzasztó dolog történik a háboruban, lassanként mégis csak megnyugodtunk, és örvendettünk, hogy apácska itthon van. Majd meggyógyul, biztatott az öreg doktor bácsi. Mert most aztán a doktor bácsi mindennapos vendég lett, sőt napjában kétszer is eljött. És ebből aztán nagy hasznom lett nekem is, a Viczának is, de még Pupinak is, a ki bizonyosan örült, hogy az ő rettenetes csinyjét egészen jó szívvvel megbocsáthattam.

Mert amit elkövetett, az csakugyan borzasztó csiny volt. Csak az lehetett a mentsége, hogy csupa szeretetből tette. Azt én tudom. Hiába is nevettek rajta, mikor mondtam. Sokszor tapasztaltam, hogy Pupi kedvetlen, boszus volt, ha látta, hogy nem akarok vele játszani, mert a Viczát öltöztetem, dédelgetem. De már ezen nem segíthettem. Az igazság úgy kívánta, hogy egyiket se hanyagoljam el a másikért.

Azon a napon is tehát, mint mondom, a szobámban üldögéltem és játszogattam a kedves Viczámmal, aztán belátogatott hozzánk Pupi, a kivel most nem akartam foglalkozni. Hiába settenkedett körültem, hiába ugrált, hívogatott játéokra. Most nem ő volt a soros. Most a Viczát kellett szépen felöltöztetni.

Épen elkészültem ezzel a fontos dologgal, mikor a mama hívott, mert egy kedves nénike jött látogatóba. Kiszaladtam s Pupi vigan utánam indult. De vissza kergettem.

— Te csak maradj! Reád nincs szükség a vendégszobában.

Busan és boszusan fordult Pupi viszsza. Jaj, ha tudtam volna, miben törte a fejét azután!

Megtudtam keservesen, mikor félóra mulva visszatértem. Kerestem a bábút ott, a hol hagytam, a kis karos-székében, de nem találtam. Hanem mihamar ráakadtam, csakhogy milyen állapotban! A győ-

nyörü ruhácskája le volt tépve, a haja össze kuszálva! S ez még mind semmi, de a fél keze letörve hevert pár lépésnyire tőle!

Fölsikoltottam szörnyű rémületemben. Ki tehette ezt a borzasztóságot?! Megölte, halálra sebezte a Viczuskámat!

Nem kellett sokáig találgatnom, megpillantottam Pupit, a ki szepegeve és bűnbánólag pislogott ki az ágy alól. Semmi kétség, ő volt a bűnös. Eleinte arra gondoltam, hogy botot keresek és jól megverem. De aztán mégsem tettem. Az jutott eszembe, hogy ezzel már ugysem nyernék semmit; aztán meg Pupi bizonyosan azért tette ezt, mert irigykedett a Viczára; azt akarta volna, hogy csak őt szeressem. Ez tulajdonképen még nagy ragaszkodás. Hát inkább megbocsátottam neki, kivált mert eszembe jutott valami.

Éppen az imént láttam, hogy az öreg doktor bácsi apácskához jött. Hires doktor. Ha apácskának a kezén-lábán tud segíteni, talán meggyógyítja Viczát is.

— Jól van no, Pupi, hát nem haragszom. Megyünk a doktor bácsihoz, hátha meggyógyítja szegény Viczát.

Jött velem Pupi is a semmiházi, és oly bátran oda állt a doktor elé, mintha semmi bűn sem nyomta volna a lelkiösméretét, Én meg nem akartam elárulni, hát csak így szóltam:

— Kedves doktor bácsi, nézze, milyen szerencsétlenség történt! Nem akarok árulkodni, nem mondom meg, ki tette... de úgy gondoltam, hogy a doktor bácsi talán meggyógyítja, mint az apácska kezét.

Oda tartottam eléje a szegény Vicza kezét. (Lásd a képet a czimlapon) A doktor bácsi nagyot nézett, aztán komolyan mondá:

— Hm, hm! Sulyos eset! De megpróbálom, talán a baba-kórházban segíthetünk rajta. Add ide!

Elvitte a Viczát is, a kezét is. És másnap meggyógyítva hozta vissza. Tud-

tam én, hogy úgy lesz. Nagyon híres doktor volt.

Apácskát is meggyógyította, ha nem is oly gyorsan. Így aztán nem volt többé semmi baj, csak én vigyáztam jobban a Viczára is, a Pupira is, hogy egyiknek se legyen többé panasza a másakra.

Borcsa néni.

HÓ-EMBER.

FEHÉRSÉGTŐL ragyogok,
A hó-ember én vagyok!
Alakomnak díszeül
Fejemben szép köcsög ül,
A kezemben vándorbot,
Am azért nem vándorlok.
Itt maradok veszteg én,
Innen el sem megyek én —
Csak ha megenyhül a lég,
Már biz' akkor tovább mék.
Sőt, ha a nap rám ragyog,
Gyorsan el is olvadok.
Hanem addig, csuhájlom!..
Vigan élem világom!
Fiúk, lányok, körübém —
Mulatni szeretek én!

SASTOLL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

RÖVID idő múltán Róbert még inkább meggyőződött, hogy készen köll lennie a halálos küzdelemre.

Látta, hogy a vörösbőrűek nyilván meg-
egyeztek valamiben: mindnyájan bele-
egyezőleg integettek Sastoll felé, aztán el-
széledtek. Ketten úgy indultak neki, mintha
messzire akarnának menni, Sastoll pedig
kényelmesen ide-oda sétált, hol közelebb,
hol távolabb, míg végre egészen eltűnt. De
a többi társai folyton ott ólálkodtak a ház
előtt, s Róbert is kénytelen volt folyvást
az ablak közelében őrködni. Mert bár erős
volt az ajtó, de ha két-három ember vas-
dosni kezd a tomahaakkal (a vörösbőrűek
baltájával), végre is bezúzzák. Nem sza-
bad tehát engedni, hogy a házhoz közel
férjenek.

Egyelőre azonban, úgy látszott, nem
is ez volt a tervök. Az idő mult, de a vörös-
bőrűek csak tovább ólálkodtak s nem
támadtak. Róbert nem tudta, mit gondol-
jon. Jót nem várt ebből a halogatásból,
mert tudta, hogy a vörösbőrűek ravaszok.
De hát mi a tervök?

A kis Alice, mikor olyan sokáig nem
történt semmi, kezdte nem nagyon komoly-
nak tekinteni a veszedelmet, melyet kü-
lönben sem ért föl teljesen észszel. Föl s alá
járt s keresett valami időtöltést. Róberthez
hiába szólt, ez nem is felelt, csak csöndre
intette és nem lankadó éberséggel járt
egyik ablaktól a másikhoz, hogy szemmel
tartsa a kint ólálkodó indiánusokat. A le-
ányka tehát unalmában fölment az eme-
leti szobába s ott játszogatótt a bábujával.

Róbert ezt nem igen bánta, csak azt parancsolta meg neki, hogy az ablakhoz ne merjen lépni, mert a vörösbőrűek agyonlövik, ha megpillantják. Ezt már Alice is megértette s erősen megfogadta, hogy a világért sem megy az ablakhoz. Meg is tartotta a szavát s csöndesen játszott oda fönt. Egyszerre azonban megjelent az alsó szoba küszöbén és csodálkozva mondá:

— Ni, Róbert, hát te itt vagy?

— Hogy itt vagyok-e? Hát ugyan hol lennék, kis oktondi?

— Azt hittem, kimásztál a padlásra és onnan nézed a vörösbőrűeket.

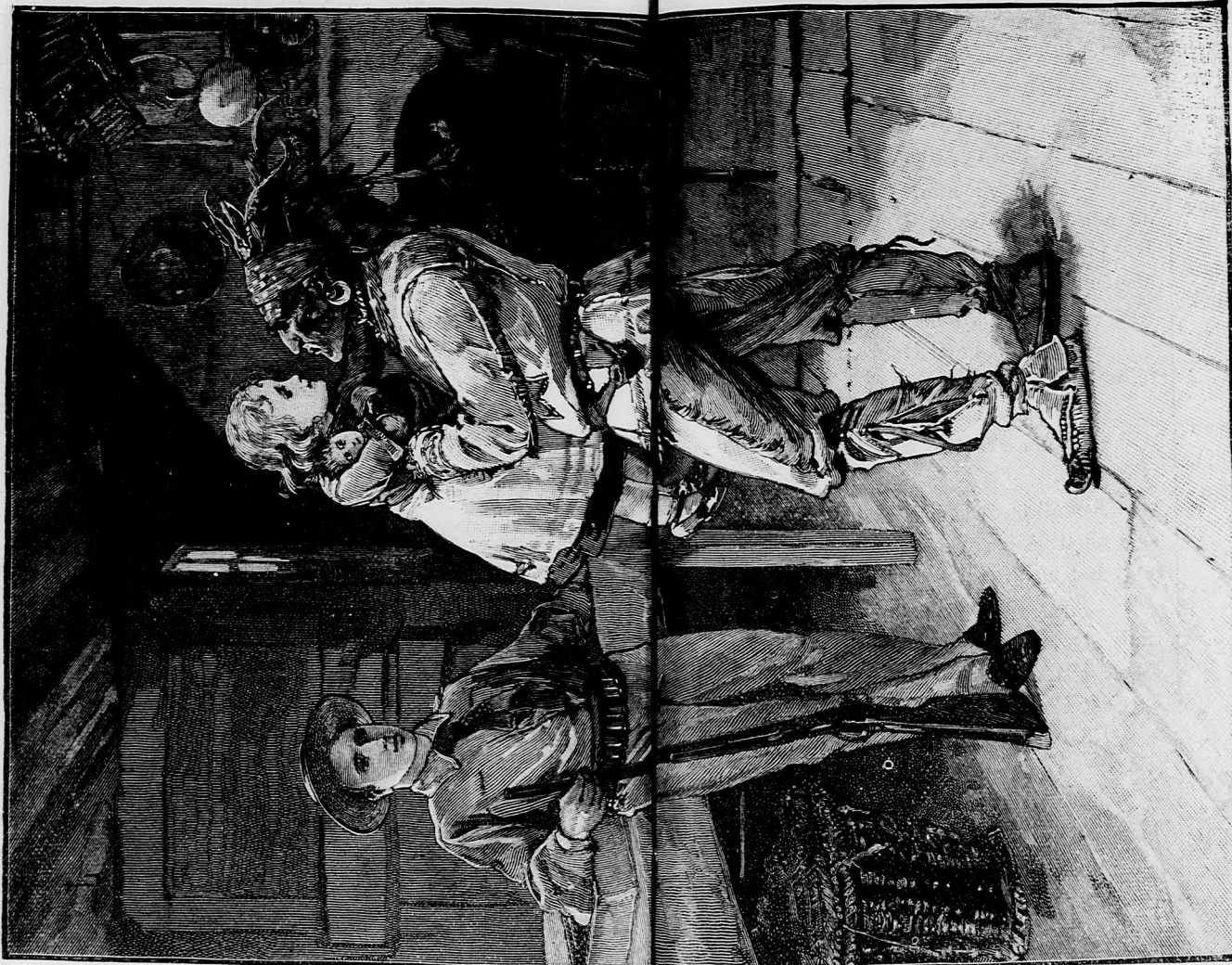
— Már hogy gondolhattál olyan esztelenséget!

— Hát csak azért... mert valamit hallottam, mintha valaki ott járna a háztetőn...

De már erre meghökkenent Róbert. Ő értette, amit a kis leány nem ért. Valaki jár a ház tetején... semmi kétség, valamelyik vörösbőrű felkapaszkodott oda és úgy akar benyomulni a házba.

És még mielőtt sokáig töprenkedhetett volna, hogy valjon mikép akar az ellenség onnan bejutni, már hallott olyan zajt, mely ezt is tudatta vele. A kémény-

ben kaparászott valaki. Azokban a házakban ott nem olyanok tüzhelyek és kémények mint a mi városi házainkban.

A konyhában szabad tüzhely van s fölötté széles, tágas kémény emelkedik, mint nálunk is sok falusi házban. Az ilyen tág kéményben egy ember kényelmesen elfér.

A vörösbőrű tehát bizonyosan azt eszelte ki, hogy itt bocsátkozik le. De Róbert is kitalálta.

ményből mind jobban hallatszott a zaj s egyszerre csak nagy zuhanással lent termett egy alak. És Róbert, amint megpillantotta, úgy elámult, hogy elfelejtett léni.

— Sastoll! kiáltá haragos csodálkozással.

Az valóban Sastoll volt. Kissé kormos lett a kéményben, de biz azért csak ő volt az. A baltája az övében volt, a puskája a vállán függött. Tehát teljesen fölfegyverezve jött be. De amint talpra ugrott, nem nyúlt egyik fegyvere után sem, hanem barátságos vigyorgással kezét nyújtotta és így szólt:

— Ugy van: Sastoll eljött az ő barátjaihoz.

Róbert azonban kötve hitt a komának. Ujra lövésre készen tartotta fegyverét és fenyegetően mondá:

— Sastoll, a te nyelved nem beszél igazat. Én megkegyelmeztem neked és te betörtél ide mint ellenség. Nem vagy vitéz, mert a vitéz megtartja a szavát.

A vörösbőrű vezér nem látszott haragudni e szavak miatt. Mintha ilyenmire el lett volna készülve.

— Készen várlak, barátocskám, nem fogsz meglepni. Amint leértél, meghalsz.

A tüzhelytől pár lépésre megállt és lövésre készen tartotta a puskáját. A ké-

Egészen nyugodtan kivette övéből a baltát és ledobta a földre. S letette melléje a puskáját is. Aztán egy-két lépéssel előbbre ment és nagyon komolyan mondá

— Sastoll vitéz, Sastoll megtartja a szavát és azért jött ide, mert szereti a jó fehér leánykát, szereti a bátor fehér fiút. Sastoll segíteni akar rajtok.

Már ezt aztán Róbert sehogysem értette. Gyanakodva hátrált és nagyon résen állott, hogy a vad ember meg ne lephesse. Olyan hatalmas ember fegyver nélkül is könnyen elbánhatna vele. De az is igaz, hogy ha ellenséges szándékkal jött, akkor nagyon rosszul választotta meg a módját, mert hiszen Róbert rögtön agyonlőheti. Tehát igaz lehet, hogy segíteni akar rajtok. A többi vörös bőrűek talán nem egyeztek bele, hogy eltakarodjanak innen, és Sastoll azért lopózott be, hogy segítsen a ház védelmezésében.

Ezt Róbert csak úgy homályosan gondolta, mert nem volt ideje és módja, hogy sokat törje a fejét. Sastoll nyugodtan szólalt meg újra:

— Fehér fiu hiszen Sastollnak, mert Sastoll jó barát. Sastoll segíteni fog a kis fehér leánykán, a ki kért érette.

Alice épen ekkor oda jött. A vörösbőrű vezér, amint a kis leányt megpillantá, láthatólag megörült. Főlkapta a kicsikét és gyöngéden beszélt hozzá a maga nyelvén valamit. Róbert nem értette a szavakat, de annyit megértett, hogy a hatalmas vadember szeretettel dédelgeti a kedves kicsikét. Ez nem lehet csalás. Látszott a marczona vad vitézen, milyen szeretettel gyűgyög a leánykával. Róbert tehát leeresztette puskáját és most már nyugodtabban nézte. (L. a képet a 376—377. lapokon.)

A kis leány, éppen mert nem volt még soha ellenséggel dolga, a vörösbőrű

vitéz barátságos hizelgését szintén barátságosan fogadta, mosolygott rá és félkarjával meg is ölelte. Sastoll pedig magához szorította és megesókolta a homlokát. Aztán gyöngéden letette és ismét Róberthez fordult:

— Fehér leányka jó embert csinált Sastollból... Sastoll jó barát lesz mindig... de most nagyon vigyázn!..

— Hallom, amit beszélsz, Sastoll, de nem értem, szólt Róbert komolyan. Ha jó barátunk vagy, mért jöttél be a kéményen?

— Más uton nem lehetett.

— Az már igaz. De mért nem mentél el az embereiddel?

— Az sem lehet.

— Nem akartak engedelmeskedni a vitézeid?

Sastoll össze ránczolta a homlokát, de nem felelt. Róbert pedig ki akarta vallatni, hogy hát mit akar.

— Jól van, ha bejöttél és jó barátunk vagy, akkor hát védeni fogod a házat. Most ketten vagyunk, megkezdhetjük a harcztot. Fogd a puskádat és lőjünk.

De Sastoll nyugodtan megrázta a fejét.

— Sastoll nem lő a testvéreire... Nem volna jó... akkor a fehér leány és fehér fiu elvesznek.

— Miért? Lelőjük őket.

Sastoll óvatosan az ablakhoz közeledve, kifelé mutatott.

— Itt elől kettő, ott hátul három...

Aztán megkopogtatta a ház falát.

— Fa... mind fa... a három tüzet csinál, a ház meggyul.

Erre Róbert eddig nem is gondolt. Pedig úgy van. Mig a szemközt levőkrelövöldöznek, a ház mögött ólálkodók felgyujthatják a házat s akkor mindennek vége. Most már szinte csodálkozott, hogy a vörösbőrűek eddig is nem tették ezt. Talán éppen Sastoll beszélte le róla őket.

De hát mit akar? Ha csakugyan mint jó barát jött ide és segíteni kíván, mért nem fog hozzá valamihez? Mert azt csak tudnia kell, mit akar, miért jött be? Lőni nem fog a testvéreire. Ezt megértette Rudolf s azt hitte, hogy Sastoll majd szépen kivezeti őket s ortalma alatt bátran és biztosan elmehetnek a hova akarnak, mert a vezért nem fogják a többiek bántani, sem azokat, kiket a vezér védelmez.

Meg is mondta Róbert az új jóbarát-nak, hogy ezt szeretné. De Sastoll komolyan, nyugodtan megrázta a fejét.

— Nem lehet. Sastoll egy ember, fehér fiu is egy ember, kint öt ember, golyók megölnék a kis fehér leányt.

Ebből Róbert megértett annyit, hogy a többi vörösbőrűek nem engednék meg, hogy Sastoll elvigye előlük a prédát. S azt is be kellett látnia, hogy Sastollnak igaza van, ha nem akar harczba keveredni, mert ők ketten nem győzhetnének öt ember ellen s viaskodásuk közben az ellenség megölhetné a gyöngé kis leánykát.

— De hát mit tegyünk? kérdé Róbert türelmetlenül.

— Várni, felelé Sastoll nyugodtan. Ez nagyon nem tetszett Róbertnek. Mit várjanak? Azzal nem nyernek semmit, sőt rosszabb lesz a helyzetök. Most még legalább látnak, szemmel tarthatják

az ellenséget, s ha közeledik, lelőhetik. De nem sokára este lesz, még pedig holdvilág nélküli sötét este. Akkor az ellenség kényelmesen a ház közelébe lopózhatik, felgyujthatja, betörhet. És nem lehetett semmi kétség, hogy azok ott kint erre számitanak. Mert az idő mult, de nem tettek semmit. Csak leskelődtek, vártak egy helyben.

Sastoll sem tett semmit. Arról Róbert meggyőződött, hogy csakugyan nem akar rosztat, mert feléje sem ment a fegyvereinek; azok ott heverték, a hova ledobta. E helyett valami egyebet, furcsát tett. Előkeresett a szobában egy kendőt s azt fejére kötötte úgy, hogy csak a szeme látszott ki. Aztán óvatosan az ablakhoz lépett és ki-kitekintett. Nyilván kémlelődött, hogy mi történik odakint és azt akarta, hogy ha kívülről megpillantják is, ne ismerjenek rá. Róbert is kémlelődött, de nem igen volt mit. Odakint nem történt semmi változás. A vörösbőrűek nem mozdultak helyökből. Nem támadtak, de el sem mentek.

— Várnak valamire, az bizonyos, gondolá Róbert. És Sastoll is vár valamire. Már esteledik és még mindig csak leskelődik.

Ujra gyanakodni kezdett. Azok ott kint bizonyosan a sötét éjt várják, hogy bizonyosabban támadhassanak. Hátha akkor Sastoll egyszerre ismét ellenség lesz, aki itt bent támad s megakadályozza Róbertet a harczban? Akkor az ellenség egészen kényelmesen betörhet.

Résen leszek, gondolá Róbert. Le nem teszem a puskát s ha látom, hogy Sastoll valami gyanusat tesz, lelövöm.

Csakhogy Sastoll nem tett semmi gyanusát. Nagy nyugalommal tért mindig újra vissza az ablakhoz s akárhányszor kérdezte Róbert, hogy hát mit tegyenek? — a vörösbőrü vezér mindig csak azzal felelt:

— Várni.

Pedig tétlenül várni, álldogálni nagyon nehéz, mikor az ember tudja, hogy veszedelem környékezi.

És hova-tovább annál inkább nőtt Róbertnek az aggodalma. Már annyira besötétedett, hogy alig-alig lehetett látni a kint leskelődő vörösbőrűeket. Csakhamar egészen sötét lett és Róbert, amint újra az ablakhoz lépett és kinézett, nem látott többé semmit a vak sötétségtől. Sastoll azonban nem mozdult az ablaktól, hanem folyton merően nézett kifelé. Látott-e valamit? Róbert tudta, hogy ezeknek a vadembereknek rendkívül éles szemök van, akár a macskának vagy hiuznak. A sötétben is látnak. De mit láthat?

Sastoll nem mondta, csak nézett sokáig, szó nélkül nézett kifelé. Egyszerre vissza fordult és így szólt:

— Most... indulni!

A kis Alice a hosszú csöndes várakozásban elaludt egy széken. Sastoll odalépett hozzá és gyöngéden a karjára emelte, úgy hogy a leányka föl sem ébredt. Most már Róbertnek nem lehetett gyanuja. Karján a leánykával Sastoll nem tehetett semmit. Meg kellett bizni benne. Sastoll pedig oda mutatva, a hova fegyvereit dobta, így szólt ismét:

— Fehér fiu hozza Sastoll puskáját és tomahaakját.

Róbert szó nélkül engedelmeskedett

s követte a vörösbőrü vezért, ki az ajtóhoz érve, mondá:

— Csöndesen kinyitni!

Róbert ezt is megtette. Sastoll kilépett, Róbert utána, kissé dobogó szívvel, reménykedve is, aggódva is. Most már félig-meddig értette a Sastoll tervét. Épen a sötétség vált javukra, nem lehet látni, hogy kilépnek. De most aztán mi lesz tovább?

Sastoll oly zajtalanul lépett, hogy semmi neszt sem okozott. Róbert is ugyan-erre iparkodott. Azok a vörösbőrűek ott szemben vannak; ha nem látnak is, de jól hallanak.

Ez az aggodás azonban csak egy percig tartott. Róbert egyszerre csak azt vette észre, hogy egy bokor mellé értek s ott — két ló van megkötve. Az ő lova és a Sastollé.

— Gyorsan felülni, aztán semmi baj, szólt Sastoll.

Egy pillanat alatt nyeregben ültek, Sastoll a kis leánykával a karjában.

— Sastoll elviszi fehér leánykát és fehér fiut a városig, mondá. Sietni kell. Ház mindjárt égni fog, világosság nem jó.

Megindultak, eleinte lassan, úgy hogy a lovak dobogása a fűvön alig volt hallható. Mikor így jó darabon haladtak a ház felől, egyszerre nagy fény villant föl és dühös üvöltés hallatszott. Róbert össze rezzent. A házuk égett!

— Most sietni, szólt Sastoll. De már nincs baj, gyalog el nem érnek.

Csakhamar messze jártak, a vadak ordítása nem hallatszott, csak az égő ház lángja világított. Sastoll a sötétben is pontosan tudta az utat, minden árkot, mocsarat

elkerült. Nem sokára ott voltak a város közelében. S mire oda értek, Róbert már megértette az egészet. Most már tudta, hogy Sastoll nem bírta rábeszélni társait a távozásra, tehát cselt gondolt ki. A Róbert lovát elfogatta, hogy majd kéznél legyen. A társait rábeszélte, hogy várják meg a sötét estét, akkor veszély nélkül hozzá férnek a házhoz, felgyujthatják s elfoghatják azokat, kik onnan kimenekülnek. De ő maga belopózott és a kellő pillanatban kivezette Róbertet és testvérét. Róbert meghatva, hálásan nyujtotta kezét a vörösbőrűnek.

— Sastoll, te derék vitéz vagy, jó és igaz vitéz. Mindig barátod leszek.

Sastoll áttette a kis leányt Róbert-hez a nyeregbe, maga pedig átvette a fegyvereit. Aztán kezét fogott Róberttel és megsimogatva Alice fejét, mondá:

— Fehér kis leányka jósága Sastollat jóvá tette. Életért életet!

Ezzel megfordítá lovát és eltűnt a sötét éjben.

Róbert csakhamar megtalálta a városban szüleit, kik nem bánták házuk pusztulását, csakhogy gyermekeik megke-rültek. S Róbert elbeszélte, hogyan menekültek meg.

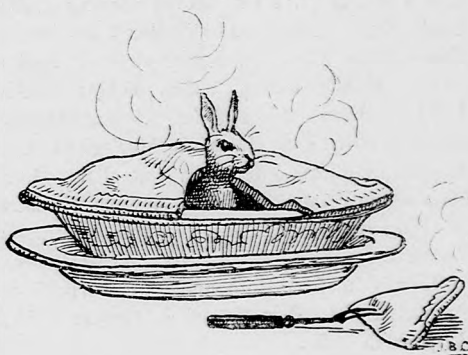
— Az mentett meg, hogy Alice nem mes könyörületre gondolt az ellenséggel szemben is!

BETÜ-REJTVÉNY.

*Van 2 k, 3 h, 5 a, 3 l, 2 t, 1 á, 1 r,
2 i, 2 n, 1 o, 1 ó, 1 m, 1 d.*

Az 1-ső sor egy betű, a 2-ik egy vízi állat, a 3-ik az ország vége, a 4-ik nőnév, az 5-ik egy kis magaslat, a 6-ik gyümölcs, a 7-ik egy betű.

ELEVEN NYUL-PÁSTÉTOM.

AZT hitte a szakácsné
Az öreg Borbála:
Hogy én neki benn sülök
Ebbe a nagy tálba!

Van eszemben! Kieszem
Magamat a tálból —
S azután a nyulacska
Nagyfürgén ellábol.

Majd bámul a Borbála:
Hová lett a nyúlka?
Mohás erdő közepén
Csücsül meglapúlva.

Hagyott neki füvecskét
Ozike barátja:
Kevéske bár és fanyar,
De boldogan rágja.

Megfejtések, megfejtők és Forgó bácsi
postája a jövő számban.

Jótekonyság.

Az inséges művész s családjának fölségelésére küldöttek: Szüts Olga 1 frt., Tóth Ilma és Melanie 1 frt., Vörös Margit és Sándor 1 frt., Eisenstädter Edith 50 kr., Hérics Jolán 1 frt., Dény (Déry?) Gizella és Jenő 1 frt., Cukor Kálmán 1 frt., Bielek László 1 frt., Faludy Ilonka és Mariska 1 frt., Szilágyi Margit, Bandi, Gábor, Victor 4 frt., Szilágyi Vir-

gilné s Emilné 2 frt., Heller Margit, Jolán és Ella 3 frt., N. N. 1 frt., Máday Pista és Andor 1 frt., Stern Ilona, Irma és Sándor 1 frt 50 kr., Simon Jolán 1 frt., Fischer Oszkár és Andor 1 frt., Emödy Ilonka 1 frt., Polgár Ilonka 1 frt., Schwarz Józsi 2 frt. 50 kr., Kiszely Lehel 2 frt., Paul Dora és Mariska 1 frt., A váci sikeknéma intézet V. oszt. 2 frt., Beck Pista és Pali 2 frt., Diebálla Erzsike, Mariska és Gyuricza 2 frt., Révy Emmike, Gizella és Ferike 2 frt., Say Józsi 2 frt., Weisz Juliska és Károly 2 frt., Hoffmann Anna, Hugó és Frigyes 1 frt., Háý Cornel és Oszkár 1 frt., Popper Ida 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Kis Értésítő.

— Karácsonyi könyvek. —

Az ünnepi ajándékokra alkalmas gyermeki olvasmányok évről-évre mind sűrűbben, mind jelesebb szerkezetben s mind művészibb díszben jelennek már meg a magyar könyvpiaczon. Első helyet foglalnak ezek soraiban az *Eggenberger* (Hoffmann és Molnár, Ferencziek tere 2. sz.) könyvkereskedők kiadványai nagyobb és kisebb fiúk s leányok számára. Negyven a száma e kiadványoknak s köztük bizony nehéz a válogatás. Az én tetszésemet legjobban nyerték meg a következők: Az aprók mulattatva okulására nem tudok jelesebb *Abéczés könyvet*, mint azt, melynek szerzője a magyar gyermekvilág játék versikéiből alkotta meg a betűket magyarázó finom színes rajzok szövegét. A maga nemében ehhez fogható még nem jelent meg nálunk, s méltó feltűnést okozott ugyan tanári, mint írói körökben. Tekintve az anyag bőségét s a könyv díszét, a 2 frtot nem sokalhatjuk érte. — A már olvasni tudó 5—7 éves kicsinyek örömeire szolgál a »*Tündérszép képes könyv*«. *Irta Csengery János*: elragadó színes rajzokkal egy hírneves angol művésznő, *Lizzie Mack* látta el. Ára 1 frt 80 kr. Valóban nem túlzás ez a szó: »tündérszép.« A versek a gyermeki szívhez szóló, vidám, magyaros za-

matu költemények. — 8—12 éves gyermekek a »*Forgó bácsi színházában*« lelhetik kedvüket. Családi ünnepek alkalmára könnyen eljátszható darabok vannak benne. Többet mondanunk róla tiltja a szerénység. Ára színes borítéku kötésben 1 frt 60 kr. — Ugyan-ez életkornak kedveznek az »*Eredeti magyar népmesék*« számos szép metszettel. Ára 1 ft 40, díszes arany kötésben 2 ft 40. — A haladó gyermekkorral halad együtt e kiadványok bece és tartalmassága. A változatlan gyönyörűséggel járó »*Robinson Crusoe történetét*« szintén finom metszetek ékesítik. Ára 1 frt 20, díszes angol vászonkötésben 1 frt 80 kr. — »*Utazások és vadászkalandok*« (1 frt 50 kr.) »*Messze földön*« (utirajzok és életképek híres utazók leírásai nyomán, 2 frt.) »*Vámberri Árm. utazásai Ázsiában*« (1 frt 50 kr.) »*Gf. Benyosszly Mórincz élete és kalandjai*« (2 frt, diszkötésben 2 frt 80 kr.) »*A kereszties hadak története*« (1 frt 50 kr — 2 frt.) »*Columbus Kristóf élete és Amerika fölfedezése*« (1 frt 50—2 frt 40 kr.) már az érettebb ifjúsághoz fordulnak. Kiváló írók dolgozták át a legjobb kutfők nyomán ez érdekesnél érdekesebb olvasmányokat, melyek előadása vonzó, kedves; rajzai művésziek; tartalmok tanulságos és mulattató. A nevezett könyvkiadók kívánatra mindenkinek bérmentesen küldik meg e könyveik jegyzékét, melyben minden egyes munka bővebben van ismertetve.

*

Nem kevesebb buzgósággal s eredménynyel műveli az e nemű kiadványokat a *Sínger és Wolfner* cég (Andrássy-ut 10.) Álljon itt első sorban a »*Karácsonyfa*«. Egy bájos képes és mesés könyv zuzmarás fenyőfának az alakjában, melyen mint megannyi apró fények, aranyos almák és diók: ragyognak *Benedek Elek*, a jeles székely mesemondó meséi és versikéi. (1 frt 50 kr.) — Nagybbaeska gyermekek ugyan-e derék írónak »*Apa mesél*« ez. verses, mesés képes-könyvében fognak gyönyörűséget találni. A díszes könyv ára 2 frt. — Megjelent zengő kis hegedűjével *Pósa Lajos* is, a magyar gyermekvilág kedves dalnoka. Könyvének címe »*Pillangók*«, melyen kívül-belől pompás képek

örvendeztetik a szemet. — *Forgó bácsinak* is jelent meg itt egy *kisebb* s egy *nagyobb képes-könyvre*; utóbbi apró prózai dolgozatokat is fog-

lal magában. Minden egyéb részlet benne van a könyvjegyzékben, melyet kívánatra ez a czég is szívesen küld meg bérmentesen.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Z ÉV végének közeledésével újra határponthoz közeledünk, melynél a „Kis Lap“ egy újabb kötete ér véget, sorakozva mint harminczhetedik kötet abba a tekintélyes könyvtárba, melyet a megelőző kötetekkel együtt alkot.

Midőn a következő, immár **harmincznyolczadik** kötet folyamához hívom gyülekezésre kis híveim nagy seregét, kevés szóval tehetem ezt. A „Kis Lap“ nem szorul többé arra, hogy ajánlja magát. Fennállásának már huszadik évéhez közeledik s két évtized hosszu ideje alatt olyan helyet vívott ki a magyar gyermek-irodalomban, melyre joggal büszkén tekinthet. E hosszu idő alatt sok más próbálkozás történt, de elmúlt, míg a *Forgó bácsi* „Kis Lap“-ja folyton gyarapodva, erősödve megmaradt a magyar gyermekvilág kedves barátjának, ki oktatta szórakoztatja kis híveit, vezeti őket jóra, hasznosra olyan uton, melyen haladniok nem fáradság, hanem élvezet és pihenés.

Ezen a biztos, jó ösvényen fog a „Kis Lap“ tovább is haladni, jól tudva, hogy itt híven kitartanak mellette kis olvasói, kiket *Forgó bácsitól* ma már hiába próbálna valaki eltántorítani. A két évtizedes mult kezessége a jövőnek s ma már a felnőttek egész nemzedéke terjeszti az ifjabbak közt a „Kis Lap“-ot, örömmel gondolva vissza arra az időre, melyben a „Kis Lap“ az ő gyermekeiknek is kedves fölvidítőja volt.

Az újévvel kezdődő új kötetre gondoskodtam egy ép oly érdekes, mint tanulságos **hosszabb elbeszélésről**, mely kis olvasóim tetszését ép úgy meg fogja nyerni, mint „A grófkisasszony rokonai.“ **Kisebb elbeszélések, mesék** eljátszásra alkalmas **kis szindarabok** fogják a hosszabb elbeszélést kísélni, nagyrészt rajzokkal, ugyszintén ismeretterjesztő **kis cikkek**, rajzokkal kísért **költemények** s minden számban rejtvények, feladványok, tréfás kérdések. A **jótekonyság** rovatát, melynek útján a „Kis Lap“ jóságos kis olvasói már annyi könyvet száritottak fel, annyi szenvedésen enyhítettek, ezentul is nyitva tartom s **Forgó bácsi postája** mindig fentartja az érintkezést *Forgó bácsi* és kis hívei közt.

Nem kétkedem, hogy az új kötetnél mind együtt fogom találni kis híveimet s velők sok új kis olvasót is. Régeinek, ujnak egyformán szeretettel lesz ezentul is viszont híve

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz szines képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Szines kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyvmatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvmatu képpel. Szines kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Szines kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP“ némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágaj. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Szinjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 szines ábrával s fametszettel. Szines táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 szinezett képpel s egy kórajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszé-lyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy szinezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak szinezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvi bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Szines kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.